

בחינו חבק ספרותורה בעל ידיות-כסף. הרב נטל את ידי והניח בתוכה צרור זעיר. ודאי סוכרייה. אמרתי לעצמי ב" קפצי את אגרופי. אחר הניח הרב את שתי ידיו על ראשי וברכני. "יברכך אלור" הם וישמרך..." אמר הרב גורן. הקומנדק נעלם. פתחתי את כפי-ידי. לא סוכרייה הניח בתוכה הרב גורן. היה זה ספר-ההילים זעיר. לפתתי אותו בחזוקה רגע. ואחר הכנסתי לכיסי, סמוך לליבי. לכל מקום בו הלכתי בשלושה השבועות הבאים, באפריקה, היה הספר הזה איתי, יומם ולילה.

קפצתי חזרה לתוך הגיפ והשיירה המ- שיכה בדרכה לאיסמעיליה. בדרכנו חלפנו על-פני מיבנים הרוסים, טנקים שרופים, משאיות מרוסקות ושרידי מטוסים. השדות הירוקים היו זרועים דקלים, ורוח-הבוקר הקלה הביאה עימה את צנתה הברורה של המוות.

מעבוריה של איסמעיליה היתמרו נדי- עשן תפוחים. על שביל-עפר המוביל אל העיר ניצבו שורות של כלי-רכב משוריי- נים, נכונים לתוזה. חיילים רבים הקיפו אותי ועיניהם פקו- חות בתימהון. הכנתי רשימות ארוכות של דרישות-שלום ומספרי טלפון. לקחתם איתי לתלאיב ולמסור ליעדיהם, ברגע שתיק-

צה. ממערב ניתן היה לשמוע את רעם התפוצצויותיהם של פגזים וקטיושות. לשור- נותיאש האירו את האופק וקרעו את אפי- לולית הלילה המידברי. טילי קרקע-קרקע פילחו את השמיים ככוכבי-שביט. אש ארי- טילריה קלה נורתה מתוך המחנה שלנו, וטיל התפוצץ באוויר כזיקוקין די-נור. הלכתי אל חדר-המילחמה של המחנה, חדר שראה כבר רגעים רבים של מתיחות וחרדה. גבר לבוש בתחתונים בלבד בא מולי, במעלה גרם-מדרגות תלול. בשל ה- אפילה ובשל המדים הגבריים שעלי לא הבחין שאני אשה.

מפקד-המחנה, ישב לצידו של פרץ, קצין בלונדי חבוש ירמולקה. הבעת פניהם הקודרת סיפרה לי כי הת- קדמותם של כוחותינו מעברה האחר של התעלה מתנהלת תוך קשיים. האוגדה ספי- גה אבידות כבדות. "את יוצאת איתנו בבוקר?" שאל אותי המפקד.

"כן," השבתי. יצאנו את טסה עם אור ראשון, ופנינו אל הגשר. בשיירה ארוכה של גיפים, קומנדקרים ומשאיות-אספקה מלאות ב- תיגבורות ובציוד רענן, התקדמנו על הכביש המוליך אל התעלה. ערפל של בוקר כיסה את מידבר סיני רחב-הידיים והציגה

מירה וינגרטן במדי צה"ל בהם חצתה את התעלה

"לאן, יפהפיה?" שאל הנהג. "מה זה, פורים? את נראית בדיוק כמו החייל ה- אמיץ שווייק".

אמרתי לו שברצוני להגיע לרפידיים, ו- הוא אמר שיקח אותי לשם, בשני תנאים: "את צריכה להשיג לך מדים חדשים - ולסעוד איתנו". נכנסתי. הם סיפרו לי ש- הם צנחנים שחצו את התעלה בסירות גומי עוד קודם שהוקם הגשר, לשם טיהור האזור. הם הגיעו בקאדילק עד לשפת התעלה, והחנו אותה שם לפני החצייה. כמירכז הסתבר שהנהג הוא מיליונר יש- ראלי, בעליהם של בתי-מלון בישראל ובי- אירופה.

הם לקחו אותי אל מחנה בשדה שלצד הדרך. שם התאימו לי מדי- צנחנים חדשים ונאים. אספו מיצרכי-מוזן: לחם מ כאן, קפה משם. השיגו אפילו עוג- יות שאמו של מישוה אפתה בבית ושלחה אל בנה. אחר הופיע גם בקבוקיין, בי- אורח פלא. לבסוף, לאחר שתרו את המקום בחיפוש אחר מקום הגבר, אמר לי אחד בחרו נקודה נוחה, בצל שיחים ועצים. שני אנשים נוספים הופיעו.

הם העלו אש והחלו מבשלים את אורי- חת-הצהריים. אך אותי הכריחו להישאר בתוך המכונית, ולהאזין שם למוסיקה מתוך רשם-הקול. הם עמדו על כך שיעשו הכל בעצמם, והתייחסו אלי באדיבות יוצאת מן הכלל. "את תהיי הגבר", אמר לי אחד מהם, "ואנחנו נעשה את העבודה".

כשהיתה הארוחה מוכנה, קראו לי. הם סידרו עבורי מושב מתיבת-תחמושת, ואילו הם עצמם ישבו על החול. האוכל היה מורכב ממנות-קרב, אך בושל בין וטעמו היה נפלא יותר מכל מה שאכלתי מימי. קינחנו בקפה תורכי מהביל.

הערב החל יורד, וכיסי-צל אפורים החלו משחירים במהירות. אחד הצנחנים הוכיך שמוטב להיזהר, כיוון שיתכן שאנשי קומנדו מצריים מסתובבים בשטח. מדי- פעם חלפו מעלינו מסוקים, והחיילים לא יכלו לקבוע אם הם ישראלים או מצריים. תחושת-סכנה מוררה ומקפאת-דם פשטה לאיטה על-פני המידבר. אספנו את תפציי- נו, והם הסיעו אותי לרפידיים.

באותו מוצאי-שבת הגיעה הוראה לטסה לאפשר לנו להצטרף לכוחות העומדים לחצות את התעלה בבוקר. גרוני נחנק מהתרגשות. על-אף העייפות הגדולה ש- הצטברה בי במרוצת השבוע החולף, לא יכולתי להירדם. קמתי מעל מיזוני, שנפי- רש על ריצפת מיסרד צבאי, ויצאתי החו-

אפילו ניפחדים, אך הם המשיכו מבלי להיעצר. חשבתי לעצמי, "יקרה אשר יקרה כאן, לא אמות לבדי". תכופות שקענו בחול הרך שלצידי הכביש, וחיילים סייעו לנו לחלץ את ריכבנו. למרות הפגזים שלא חדלו להתפוצץ סביבנו, לא היה לנו פנאי לתפוס מחסה. היה עלינו להמשיך להתקדם לעבר התעלה. השמש שקעה והלכה באופק שבמערב וסיגורה את העיניים, והתותח- נים המצריים ניצלו ככל יכולתם עובדה זו, על אשה-הנגד הישראלית.

ההפגזות הפכו כבדות יותר ויותר, ואף קרובות יותר - ככל שקרבנו אל הגשר. חשוב היה להגיע לשם לפני רדת החשי- כה. שמחה אמר שאינו רוצה שאימצא שם אחרי רדת הערב. חלפנו על-פני כמה משאיות-תחמושת ענקיות, ואני חשבתי לעצמי, "אם יפגע עכשיו פגז באחת המש- איות הללו, כולנו נהפוך לאבק..."

נהגיי-המשאיות. גווייסו עם מכוניותיהם והיו בשנות ה-50-40 לחייהם, ניראו של- ויום לחלוטין. לכן לחשתי לעצמי: "אני לא מפחדת, אני לא מפחדת..." לפתע ראיתי מולי את מי התעלה, מב- היקים באור השמש השוקעת. נעצרנו בי- מרחק של כ-150 מטרים משם וקצין-שרי- יון אירגן שורה של חיילים - תחת אש - שיעבירו את חבילותינו קדימה.

החיילים הבחינו בי והחלו צועקים, "בור- בילה!" ו-"הי! חברה, הביטו, בחורה אמי- תית!" ואחר מהם אמר, "אם את כאן, אז יצא לי הפחד". הם שאלו אותי מי אני. "מירה", השב- תי, וכי מה עוד יכולתי לומר, באותה שעה ובאותו מקום?

חזרנו לטסה ללא אורות. הנהג שלנו אמר שהוא מפחד לנסוע בחושך יותר מאשר מאש האויבי והוסיף, "אם נגור עלי ליהרג במלחמה, נו, מלא... אבל אינני רוצה למות בתאונת-דרכים".

ב. קאדילק אל האש
ה שכם בבוקר המחרת נסעתי בקו- ר מנדקר לרפידיים. המכונית התקלקלה בדרך, ואני ניצבתי לצד הכביש לתפוס "טרמפ". לפתע, כמו בחלום או בסרט של פליגי, הופיעה קאדילק נוצצת, חדשה לגמרי, ונעצרה לידי. שני גברים מזוקנים שניהם עירומים עד למותניהם, ישבו בי- תוכה. הם היו לבושים במכנסיים קצרים ובעליים בלבד.

שיירוח כלי רכב על הציוד המוצגו ממערב לתעלה

חדרה לעצמותינו. במשך השבוע האחרון התרגלו כבר אוזני לרעמי הפגזים, אך עתה נפלה על המידבר דממה מזורה. כל מה ששמעתי היה נהם מכוניותינו בלבד. דומה שהמצי- רים גילו כי אנו באים, וחדלו מהפגזותי- הם. בפעם האחרונה בה נסעתי בכביש זה, היתה זו תופת של התפוצצויות, מוות, עשן, דם ואש. עתה נראה היה נטוש כימעט. רק פה-יזם טנק יחיד, או צוות- תחזוקה העוסק במלאכתו. כמו כביש של רוחות. ישבתי בגיפ כשאני חבושה בי- קסדת פלדה ולבושה באפודת-המגן נגד רסיסים שלי. הערפל התפור לאיטו וחשף טנקים, משאיות ונגמ"שים. למול עינינו, היתה תעלת-סואץ.

מירה בוחנת נגמ"ש מצרי

כולתי להריח את המים ולראותם. נשמתי נשימה עמוקה, לורדא שאין זה חלום. הבטתי בגשר הנח על-פני המים, והתקשיתי להאמין כי מיבנה צר זה נשא עליו את עוצמת הכוחות האדירה שראיתי שם עוד בתחילתו של אותו שבוע. הגיפ שלנו נע על הגשר. התבוננתי סביבי כל העת. בניסיון לחרוט את המראה בזיכרוני, לשכנע את עצמי שאני באמת כאן, באמת על התעלה. החנינו את המכונית בעבר השני - במצריים, באפריקה. נמצאנו בתוך חורש- עצים קטנה, שם המתנו עד שהשיירה כרי- לה תחצה את התעלה. ירדתי מן הגיפ וניצבתי על אדמת מצריים. ניגשתי אל הביצורים המצריים הסמוכים שעל גדתה המערבית של התעלה. אנשי הנדסה ש- עמדו שם פקחו עיניהם לרווחה בראותם אותי.

ברנת הרב
"מה זה, חייל מחופש לאשה?" שאל אחד מהם, "או אשה מחופשת לחייל?" מישוה נגע בכתפי. נשאתי את עיני, והת- רגשות ומבוכה גדולה אחזו בי. שם, במר- שב הקידמי של הקומנדק ישב הרב הי- ראשי, הרב שלמה גורן, והתבונן בי.